

Sygn. akt IX W 1174/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Stażysta Wojciech Sowul

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia, 10 i 17 maja 2017 r. sprawy

E. Ć. s. H. i S. z domu Ł.

ur. (...) we W.

obwinionego o to, że:

w dniu 24 stycznia 2017 r. o godz. 11:55 w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki J. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 34 km/h jadąc z prędkością 84 km/h na ograniczeniu do 50 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego E. Ć.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **92a kw** skazuje go na **karę 400 (czterysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 40 (czterdzieści) złotych.**

Sygn. akt: IX W 1174/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2017 roku funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w O.: sierż. D. P. oraz post. S. K. pełnili służbę patrolową w O.. Około godziny 11.55 na ul. (...) prowadzili kontrolę statyczną i pomiar prędkości pojazdów urządzeniem laserowym (...) nr (...) posiadającym ważne świadectwo legalizacji. Pomiar prędkości dotyczył kierowców poruszających się ul. (...) od ul. (...) w kierunku ul. (...).

W tym czasie E. Ć. kierował samochodem marki J. o nr rej. (...). Gdy znajdował się na lewym pasie ruchu, w odległości około 200 metrów na od patrolu, D. P. dokonała pomiaru prędkości jego pojazdu, która wynosiła 84 km/h.

W związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 34 km/h policjanci zatrzymali obwinionego do kontroli drogowej. W trakcie czynności obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego, mając wątpliwości, co do prawidłowości pomiaru i kwestionując, iż wskazywany pomiar dotyczy kierowanego przez niego pojazdu.

(dowód: zeznania świadków: S. K. – k.21v, D. P. – k.27 – 27v, notatka urzędowa – k.3, świadectwo legalizacji – k.4, kopia notatnika służbowego – k.23.-24)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż obok niego poruszał się inny pojazd i to prędkość tego pojazdu została zmierzona. Ponadto wskazał, iż przestrzega zasad ruchu drogowego.

(wyjaśnienia obwinionego: k. 21)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, albowiem stoją one w oczywistej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i w ewidentny sposób zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie.

Obwiniony nie przedstawił żadnego dowodu, który uzasadniałby twierdzenie, iż prędkość zmierzona przez funkcjonariusza nie była prędkością jego pojazdu lub została zmierzona w sposób nieprawidłowy. Wobec wykazania, że pomiaru prędkości dokonano przy użyciu przeznaczonego do tego urządzenia, posiadającego aktualne świadectwo legalizacji oraz w sposób zgodny z instrukcją użycia urządzenia, należy wskazać, iż podnoszone przez obwinionego zarzuty są bezpodstawne.

Świadek D. P. zeznała, iż to ona dokonywała pomiaru prędkości i opisała okoliczności jego wykonania. Świadek nie miała wątpliwości, iż urządzenie wycelowała w pojazd obwinionego, pomiaru dokonała z odległości około 200 metrów, a wynik pomiaru wyniósł 84 km/h przy ograniczeniu do 50 km/h. Natężenie ruchu w chwili pomiaru nie było znaczne, pojazd obwinionego poruszający się po lewym pasie, jechał z większą prędkością niż pojazd jadący obok. Ponadto świadek zeznała, iż warunki atmosferyczne w czasie pomiaru były dobre, a urządzenie zostało uruchomione i przetestowane zgodnie z instrukcją.

Świadek S. K. potwierdził dokonanie kontroli obwinionego w związku z przekroczeniem prędkości. Wskazał, iż pomiaru dokonywała D. P., on natomiast asystował przy czynności. Świadek zeznał, iż natężenie ruchu nie było duże, inne pojazdy były na drodze, ale znajdowały się za pojazdem obwinionego, który poruszał się zdecydowanie szybciej. Warunki atmosferyczne były dobre, a urządzenie było przetestowane przed użyciem. W ocenie świadka nie może być wątpliwości, iż to prędkość pojazdu obwinionego została zmierzona.

Świadek B. Ć. była pasażerem pojazdu kierowanego przez obwinionego. Zeznała ona, iż nie wie z jaką prędkością poruszał się pojazd bowiem nie patrzyła na prędkościomierz. Wskazała jedynie, iż nie była to prędkość duża. Świadek zeznała, iż miała wrażenie, iż funkcjonariusz Policji dokonuje pomiaru innego pojazdu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. P. oraz S. K. bowiem są one jasne i uzupełniają się wzajemnie. Należy zaznaczyć, iż funkcjonariusze Policji są dla obwinionego osobami obcymi i nie znając go, ani osobiście, ani z racji pełnionych obowiązków służbowych, nie mają żadnego uzasadnionego interesu by bezpodstawnie go obciążać. Wymienieni zeznawali na okoliczności związane wyłącznie ze służbą i z tego względu, nie wykazując osobistego zaangażowania w sprawę, nie byli osobiście zainteresowani wynikiem postępowania, co dodatkowo stanowi o ich obiektywizmie. Ponadto relacja świadka D. P. znajduje pełne odzwierciedlenie w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po podjętej interwencji. O prawdziwości składanych zeznań świadczy także fakt, iż świadek D. P. jest doświadczonym funkcjonariuszem, który wielokrotnie dokonywał pomiarów prędkości pojazdów i posiada odpowiednie przeszkolenie w tym kierunku (k.29). Sąd nie znalazł żadnego uzasadnionego powodu, dla którego wyżej opisani świadkowie mieliby zatrzymać obwinionego do kontroli drogowej w przypadku jego prawidłowej jazdy.

Zeznania świadka B. Ć. zasługują na wiarygodność tylko w tym zakresie, w jakim są one zbieżne z zeznaniami pozostałych świadków. Nie budzi wątpliwości, iż w dniu kontroli obwiniony poruszał się pojazdem ulicą (...) i była

dokonywana wobec niego kontrola drogowa. Świadek nie potrafi jednak wskazać z jaką prędkością poruszał się pojazd. Obserwacja, iż funkcjonariusz dokonywał pomiaru innego pojazdu jest jedynie hipotezą świadka nieposiadającego doświadczenia w zakresie używania przyrządów do pomiaru prędkości i nieopartą żadnymi argumentami. Ponadto należy zauważyć, iż świadek jako małżonka obwinionego może być zainteresowana w uniknięciu odpowiedzialności przez obwinionego.

Urządzenie, którym dokonano pomiaru jest bardzo precyzyjne, posiada celownik optyczny z powiększeniem, które pozwala na precyzyjne namierzanie kontrolowanego pojazdu, a jego zabezpieczenia uniemożliwiają praktycznie dokonanie pomiaru pojazdu, który przypadkowo znajdzie się w wiązce laserowej pomiaru (np. podczas wyprzedzania). Do dokonywania pomiaru wykorzystuje się wiązkę świetlną, nie fale radiowe, stąd też na działanie tego urządzenia nie mają wpływu pola elektromagnetyczne. Producent urządzenia gwarantuje, iż przyrząd monitoruje zarówno przebieg pomiaru, jak i pracę elementów wewnętrznych. W przypadku wykrycia błędu przyrząd wyświetla kod błędu zamiast wyniku pomiaru prędkości. W celu wykonywania pomiaru prędkości za pomocą urządzenia (...) należy wycelować przyrząd w obszar tablicy rejestracyjnej i nacisnąć spust, brzęczenie o niskiej częstotliwości oznacza, iż przyrząd namierza cel. Następnie należy trzymać naciśnięty spust i cały czas celować w wybrany obszar do usłyszenia dźwięku – podwójny dźwięk o wysokiej częstotliwości oznacza, że pomiar został wykonany poprawnie, a pojedynczy o niskiej częstotliwości, iż wystąpił błąd. Jeśli punkt celowniczy „zsunie się” z celu, wówczas przyrząd nie wykonuje pomiaru, a zostaje wyświetlony komunikat o błędzie. Jeśli jakikolwiek obiekt przysłoni wiązkę promieniowania pomiędzy urządzeniem a pojazdem podczas trwania pomiaru, wówczas zostaje zgłoszony komunikat o błędzie. Przyrząd (...) jest przystosowany do pracy w zakresie temperatur pomiędzy -30 a +60 stopni C.. Nie ma ograniczeń w stosowaniu w zależności od wilgotności powietrza.

Oczywistym jest, że wiązka promieniowania laserowego przebiega po linii prostej, zaś pomiary dokonywane są z pobocza lub na łuku drogi. Powoduje to powstanie kąta pomiędzy linią wiązki laserowej a linią ruchu pojazdu. Mamy tu do czynienia z tzw. efektem kosinusowym. Jeśli wyżej opisany kąt wynosi 0 stopni, zmierzona prędkość jest rzeczywistą prędkością pojazdu, zaś wraz ze wzrostem wartości kąta – prędkość zmierzona jest mniejsza od prędkości rzeczywistej (na urządzeniu wyświetlana jest prędkość korzystniejsza dla kierującego). Tak przykładowo dla prędkości 90 km/h, wartość zmierzona pod kątem 15 stopni będzie wynosiła 86,93 km/h, zaś przy kącie 45 stopni już tylko 63,64 km/h. Stąd dokonujący pomiaru dokonują go pod jak najmniejszym kątem, by zmierzyć prędkość jak najbardziej zbliżoną do rzeczywistej.

Urządzenie(...) o nr fabrycznym (...), którym dokonano pomiaru było sprawne, posiadało aktualną legalizację wystawioną w dniu 29 kwietnia 2016 roku, ważną do dnia 30 kwietnia 2017 roku. Urządzenie to zostało dopuszczone do używania, bowiem spełnia wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli meteorologicznej tych przyrządów (DZ.U. z dnia 6.03.2014 r. poz 281).

Wobec powyższego, w ocenie Sądu zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawiał żadnych wątpliwości, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia określonego w art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd zgodnie z dyrektywami z art. 33§1 k.w. baczył, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz aby spełnione zostały cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Odnosząc się do kwestii zarzucalności obwinionemu zachowania sprzecznego z normą prawną stwierdzić należy, iż ze względu na wiek i swoją dojrzałość jest on podmiotem zdatnym do przypisania mu winy. Poczytalność E. Ć. także nie budziła wątpliwości. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala także stwierdzić, aby działał on w jakiegokolwiek nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej. Podstawowy i powszechnie wiadomy charakter naruszonych zakazów wyłącza wszelkie wątpliwości, co do świadomości w zakresie bezprawności zarzucanego czynu. Wszystko to

sprawia, że obwiniony powinien i mógł zachować się zgodnie z odpowiednią normą prawną i przypisanie mu wyżej wskazanego czynu jest w pełni zasadne.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się obwiniony Sąd miał na uwadze, iż czyn obwinionego godził w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Przekraczając dopuszczalną prędkość o 34 km/h obwiniony naraził na znaczne niebezpieczeństwo siebie, jak również innych uczestników ruchu. Oceniając zachowanie E. Ć. należy mieć na uwadze, iż na krótko przed wykroczeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania dopuścił się on innego wykroczenia w ruchu drogowym (k. 2). Zachowania te świadczą o tym, iż obwiniony przejawia lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych. Ponadto należy wskazać, iż obwiniony nie działał w sytuacji, która mogłaby w sposób usprawiedliwiony motywować go do przekroczenia prędkości. Wymierzając karę Sąd miał również na uwadze, iż wykroczenia polegające na przekraczaniu prędkości są nagminne i często są powodem brzemienych w skutkach zdarzeń drogowych. Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących po stronie obwinionego.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu grzywna jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia jego zawinienia, tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.